

האם יהיו נגני להקת כוורת „החיפושיות” של ישראל?

הצבאית אין כינורות. או ישב ולמד לנגן באס, למד לנגן גיטרה, למד לנגן על תופים, לא תרגיש עליו שהוא עולה חדש” זורק פוגי.

האב הציץ

פוגי נפגע

פוגי הוא בחור בן עשרים ומשהו עם שיער מקורזל ועיניים ירוקות ממזרחיות. בחיים קוראים לו מאיר פניגשטיין והוא בסך הכול מרמת-גן. התחלתי לנגן לפני שש שנים. אבא שלי הלך פעם בסוף רחוב דיזנגוף ולפתע שמע קולות של תורפים. נכנס הציץ, ואני נפגעתי.

בא הביתה ואמר לי שהוא יתן חצי מהכסף ואני את החצי השני. קנינו מערכת תופים. למדתי לתופף אצל בורלא ואצל ג'רי. יום אחד כשאני נוסע באוטובוס חזרה משעור, ראה אותי אביגדור שהיה אז המתופף של הקת הנח"ל. ראה שיש לי שקית עם מקלות או הציץ לי לגשת לבחינת קבלה ללהקה. לפני זה עשה לי בחינה באוטובוס, ומצידו התקבלתי.

מי זה פוגי?
מסביר דני: „יש לו צורת דיבור מיוחדת כזו. הוא מספר על דברים שלכאורה הם שטויות או אבסורדים, אבל זה יכול לקרות בחיים לכל אחד. פוגי תמיד איתנו; אם הארץ נהפכת, אם הרעש גובר, אם הממשלה מנצחת הוא תמיד מסתדר.”

גם מאיר הוא אחד שיוזע להסתדר. תשמעו מה שקרה לו בלונדון לשם הגיע אחרי שהשתחרר מהנח"ל: „כל ערב כשי

ליטוף המזל

עיינה אילון, קריינית גליצה"ל וחברתו של צ'רצ'יל, (מימין) מתבוננת בענת, חברתו של גידי גוב עוד מהתקופה בה הופיעו יחד בלהקת הנח"ל, כשהיא מעניקה לו ליטוף מרגיע לפני צאתו אל הבמה.

כוורת

לירה. ראו שכך, המשיכו להרביץ. הצלחתי שוב לברוח. רדפו אחרי ותפסו אותי אחרי חמישים מטר. הכושי הדביק אותי לקיר וביקש את המפתחות של המכונית. אמרתי שהן על הריצפה איפה שנפלת. שני ה"ל"בנים ניגשו לשם ונשארתי עם הכושי.

„פיתאום צעקתי לו: „פוליס! הוא הס" תובב לכיוון שהצבעתי, ואז הכנסתי לו בטישה בין הרגליים. נעלתי או נעלי לונג" דון, זה נעליים עם 30 ס"מ עקב. הוא

פוגי הוא מאיר פניגשטיין, (מימין) יורד עליו ושחמחחר ההלבשה יחד עם יצחק קלפטר המכונה צ'רצ'יל, שהוא הוותיק והמנוסה בלהקה.

גרתי בלונדון. אנחנו נוסעים במכונית ר" פיתאום אני רואה את הכושי. הוא היה עם תחבושת על המצח. רק ראה אותי נעשה ממש לבן, אולי נבהל. האמת שגם אני נבהלתי. זהו זה בערך הסוף. וככה, אחרי שהסתובבתי חצי שנה באירופה ובאיי הים התיכון חזרתי לי בחזרה לארץ.”

לתשומת-לב המעוניינות: בימים אלה מאיר מחפש לשכור דירה, רוצה להיות יותר „עצמאי”, „נכון שהיום בנות יותר רודפות אחרינו ומבקשות חתימות וזה נחמד ומשעשע, אבל אף אחד מאיתנו

חזרתי מהווסט-אנד/ מרכז הבידור של לונדון. נהגתי להיכנס לדיסקוטק של כור שים שהיתה שם מוסיקה מצויינת ונהגתי גם לשחות שם בירה. ערב אחד אני רואה שם בחורה עליוזה, ניגש וזמזמז אותה לרקוד. איך שאני מדבר איתה ניגש אלי בחור אחד שישב שם ואומר לי לעזוב אותה ולהסתלק מכאן.

„הלכתי, לא רוצה להתעסק. בחוץ, בדרך למכונית אני מרגיש צעדים שהולכים אחרי. הצעדים הלכו וקרבו. היתי קצת מפוחד, חשבתי אולי כדאי להתחיל לרוץ. פתאום אגרוף ברצוף, כושי ענק ושני לבנים התחילו לתבוס בי.”

אלון: „זהו, בגיימסטישן אנחנו נכנסים לפעמים לאקסטזה. אבל זה מה שנותן כף, זה השמנת של העבודה. אתה מרגיש חופשי ולא מוגבל ויכול להרביץ מה שעולה לך לך. חברה בחייכם, קצת שקט.”

אחרי ההצגה
בתום הצגה נוספת של סיפורי פוגי, חסושים ועייפים, יוצאים חברי להקת כוורת לסעוד בחברת אמרגנם אברהם („פושנל”) בתום הצגה נוספת של סיפורי פוגי, חסושים ועייפים, יוצאים אבנר חזקיהו ורבקה מיכאלי (למטה משמאל). או יוסי בנאי ושייקה לוי מהגשש החיזור (ליד פושנל, בראש השולחן, למעלה).

לא לוקח את זה ברצינות. בינתיים הן עדיין לא קורעות לנו את החולצות.”

מה שדי מפליא בעצם. כי להקת כוורת עם סיפורי פוגי שלה עשתה היסטוריה. התלהבות כזאת הנראית בהר פעוניה, מכירים רק הבריטים שראו את החיפושיות בליברפול בתחילת דרכם. הול" (המשך בעמוד 34)

התכופף תוך השמעת זעקת כאב מקפאת, ואז הכנסתי לו עוד כטישה בפרצוף. שברתי לו שן. התחלתי לרוץ בין הסימטאות. קפצתי מעל גדר, הגעתי לבית-מגורים ו" דסקתי על אחת הדלתות. גבר אחד פתח לי, ואחרי כמה דקות הגיע אמבולנס. שכבתי שבוע בבית-חולים וביום א' בא להוציא אותי הצלם אלכס אגור, שאיתו

מאיר: „גו, אז הכושי ושני הלבנים ממשיכים להרביץ. מתאף שלי החל נוול דם רב. ניסיתי להשתחרר מהם, רצתי שני מטרים או אחד שם לי רגל. עפתי לקיר ומשם למכונית ונפילתי לרצפה. קפצו עלי והמשיכו להרביץ. איפה הכסף? שאל פתאום הכושי. אולי חשבו שאני תייר עשיר. הוצאתי את הארנק. היתה שם רק

בצבא
תחילת דרכם של חברי להקת כוורת היתה בלהקה צבאית. כאן נראים דני סנדרסון ושניים מחבריו בעת הופעה בפני חיילים במעון זים בסיני בשנת 1970 עם להקת הנח"ל.